

Analýza výpovědí

300 osob, přeživších stadium klinické smrti a oživených následnou resuscitační péčí...

Kalifornský psychiatr Moody abstrahoval svá pozorování do tohoto sledu událostí:

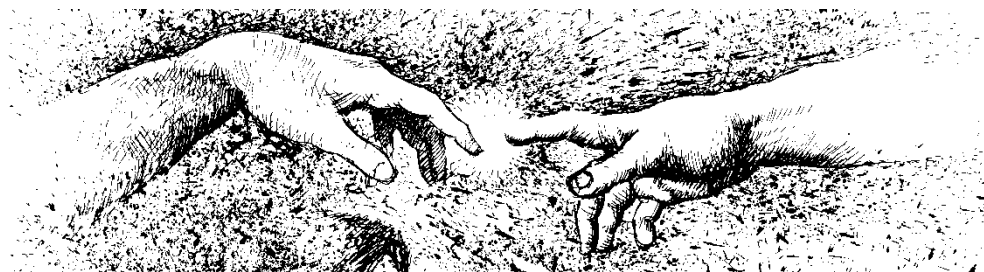
Člověk umírá, tělesné síly jsou ochromeny, slyší jak jej lékaři prohlašují za mrtvého, vnímá nepříjemný hluk, pronikavé zvonění, jindy hučení, současně má pocit, že se závratnou rychlostí pohybuje dlouhým a tmavým tunelem. Pak se najednou ocitne mimo své tělo, ale zůstává v jeho bezprostřední blízkosti. Jakoby se stal nezúčastněným zevním pozorovatelem, dívá se na své tělo a přihlíží k oživovacím pokusům. Po nějaké době si začíná na svůj podivný stav zvykat. Zjišťuje, že má stále ještě své tělo, ale to se podstatně liší od vlastního fyzického těla.

Dostavují se další zážitky: setká se s duchovními bytostmi, které mu pomáhají, či jej pozdravují. Jsou to bytosti dříve zemřelých nejbližších příbuzných či přátel a další, které vyzařují teplo a lásku, jaké doposud nikdy nepoznal. Vnímá intenzivní světlo, které jej vyzve, aniž by použilo slov, aby zhodnotil svůj život v celku. Pomáhá mu tím, že před ním defiluje panoramatický sled významných životních situací. Pak se umírajícímu zdá, jakoby se blížil k určitému předělu či hranici, která je zřejmě dělicí čarou mezi životem a smrtí.

Ale je mu jasné, že se musí vrátit zpět na pozemský svět, neboť čas jeho smrti ještě nenadešel. Vzpírá se proti tomu, neboť nové kontakty s jiným životem jej natolik zaujaly, že se nemůže od nich odtrhnout. Je zahlcen nezměrnými pocity radosti, lásky a míru. Přes svůj vnitřní odpor - aniž by věděl proč - vrátí se opět do svého fyzického těla a žije dále. Při pozdější snaze něco z těchto zážitků sdělit jiným, naráží na velké obtíže: nejprve nenalézá vůbec taková výrazová slova, která by byla s to neobvyklé zážitky vůbec vyjádřit. - Zjistí, že se setkává s nedůvěrou, se skeptickým pohrdáním a vzdává se snahy o tom vůbec hovořit.

Tyto zážitky zanechávají téměř u všech osob hluboké stopy; ovlivňují především jejich postoj k základním otázkám o životě a smrti.

(Předneseno na vědecké schůzi
Psychiatrické společnosti J. Ev.
Purkyně v Praze a otištěn
v časopise Československé
psychiatrie -)